

Overordnet grep og intensjonene i konkurranseutkastet -

Forhold til omgivelsene

Vestbanetomten fremstår i dag som et "sår" i bystrukturen. Grunnet nivåforskjeller til de omliggende veier er kryssing av tomten vanskelig. Bortsett fra begrenset gangtrafikk langs Munkedamsveien går ferdselen til Aker Brygge langs kaia. Forslaget har som ambisjon å "sy sammen såret" ved å etablere en morfologi som mekler mellom bystrukturen på tomtens nordside og Aker Brygge.

Forslaget tar utgangspunkt i den omliggende bygningsmassen med bygningslinjer og gesimshøyder. Tomtegrensen gir maksimal tomteutnyttelse. Bygningsmassen trekkes tilbake fra Vestbanebygningene og gir avstand til disse. På hver side trekkes to volumer ut for å skape en ramme rundt de vernede bygningene, og for å annonsere Nasjonalmuseet mot Rådhusplassen og Pipervika.

Kontorbygget legges over motorveirampen til Festningstunnelen, og langs Munkedamsveien. Mellom de to bygningsvolumene etableres en passasje og et byrom, som forbinder Dronning Mauds gate direkte med Holmens gate og videre til Bryggetorget og Tjuvholmen.

Forhold til områdets verneverdier

Tomten har i dag svært ulik skala på omliggende bebyggelse. De fredede Vestbanebygningene har en langt mindre skala enn tomtens omliggende bebyggelse for øvrig. Forslaget trekker en linje fra den bakenforliggende bebyggelsen langs Munkedamsveien til mønet på Vestbanebygningen. Gesims skråner langs denne linjen.

Forslaget danner en bakvegg til vestbanebygningene. Samtidig defineres et rom på hver side som omkranser bygningene og skaper en samlet komposisjon. Dekket samler bygningene innenfor en stram geometrisk ramme. Innenfor denne dannes vekslende byrom, som skaper en dialog mellom Vestbanebygningene og Nasjonalmuseet. Aktiviteter fra alle bygningene møtes her. Det skapes en møteplass for mennesker og aktiviteter, siktilinjer og gangforbindelser til Pipervika, og et utstillingsrom for Nasjonalmuseet og Nobels Fredssenteret.

Arkitektur, bygningsutforming og utforming av utearealer

Hovedinngang er lagt i forlengelsen av Rådhusgaten mot Dronning Mauds gate. Inngangssituasjon starter på Rådhusplassen i bunnen av rampen som leder opp til hovedinngangsdørene. Rampen følger stigningen på Dronning Mauds gate. Rampen definerer et utstillingsrom, et rom for aktiviteter og en møteplass som leder frem mot inngangen. Hovedinngangen er lagt i forlengelsen av Vestbanebygningens fasade mot Dronning Mauds gate. Bygningen krager ut over til en linje parallell med bebyggelsen på motstående side av Dronning Mauds gate. Kuttet i bygningsvolumet definerer et foajérom som går fra ute til inne. Museumsrommet blir en del av byrommet og gaten utenfor. Mot sør går rampen over i et amfi som henvender seg mot skulpturhagen mellom vestbanebygningene og museets nedre vringleareal.

Det er definert en serie utrom som er forskjellige i karakter. Rampen som leder opp mot hovedinngangen er en forlengelse av museumsgulvet, og er raffinert i sin materialitet. Skulpturhagen mellom museet og Vestbanebygningene er innadvendt og beskyttet fra elementene. Dekket er i stein, men rommet fremstår mer som en hage i sin fragmentasjon. Mot sør åpner rommet seg mot Pipervika.

Konsept for bygningsmessig sikring av anlegget som helhet

Konseptet for bygningsmessig sikring av anlegget er i hovedsak lagt i organiseringen av funksjoner og avskilling av personflyt i publikums- og personal- delene av bygget. Samtidig er det ønskelig å gjøre bygget mest mulig åpent og publikumsvennlig. Det er en ambisjon å gjøre Nasjonalgalleriet til en møteplass for besøkende og forbipasserende – å gjøre museet til en levende attraksjon i byen. Publikumsfunksjoner i sone 2 skal fremstå som åpne, selv med den sikring dette innebærer. Barrierer for kjøretøy plasseres i ytterkant av anlegget.

Materialer og overflater

Bygningens funksjon krever at den utvendige huden i stor grad er lukket. Fasadene i publikumsområdene derimot, er åpne og transparente. Fløyen mot sør med formidling, verksteder og administrasjon, krever dagslyskontroll, og solavskjerming. Dette er løst med en utvendig hud som også opptreer som solavskjerming – en halvtransparent hud i perforert og indentert aluminium som endrer åpenhetsgrad avhengig av solvinkel og lysinnfall – som en utvendig persienne.

Den mønstrede huden omslutter hele bygget, og dematerialiserer dens soliditet. Samtidig visker den ut skillet mellom tett og åpent i fasaden.

Løsning i forhold til miljøambisjonen

Et tungt bygg er viktig for å gi en god løsning på miljøambisjonen. Det er viktig å begrense behovet for kjøling, og å begrense varmetap. Samtidig er det viktig at det stilles krav til bruk og internlaster. Det vil si at det også stilles krav til brukeren. I utformingen av bygget har plassering av vindusareal og orientering vært viktig. Glassfasade mot sør begrenses. Store vindusareal er viktig i publikumsareal og på gateplan for å åpne og å "demokratisere" bygget, samtidig er det viktig å fremvise byggets funksjon hvor mulig. Alle vinduer og glass må derfor ha god U-verdi. Kjølemaskiner må være svært effektive, og energiproduksjon må evalueres for best mulig effektivitet. Solavskjerming må være utvendig, og den må være aktiv for best mulig skjerming avhengig av solvinkel.